

**АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС,
ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО**

БЕРІЗКО В. М.,
аспірант кафедри адміністративного
права юридичного факультету
(Київський національний університет
імені Тараса Шевченка)

УДК 342.951

**ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ
ТА ПРОТИДІЇ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЮ) ЗЛОЧИННИХ ДОХОДІВ**

У статті розглянуто загальні положення адміністративної відповідальності та види адміністративних санкцій у сфері порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Ключові слова: адміністративна відповідальність, адміністративні санкції, протидія відмиванню доходів, протидія фінансуванню тероризму.

В статье рассмотрены основные положения административной ответственности и виды административных санкций в сфере нарушения законодательства касательно предотвращения и противодействия легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем, финансированию терроризма и финансированию распространения оружия массового поражения.

Ключевые слова: административная ответственность, административные санкции, противодействие отмыванию доходов, противодействие финансированию терроризма.

The article describes the main provisions of administrative responsibility and types of administrative sanctions in violation of the legislation on prevention and counteraction to legalization (laundering) of proceeds from crime, terrorist financing and the financing of proliferation of mass destruction weapons.

Key words: administrative responsibility, administrative sanctions, combating money laundering, combating the financing of terrorism.

Вступ. У зв'язку з прийняттям Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» від 14 жовтня 2014 року № 1702-VII (далі – Закон) питання щодо дослідження адміністративно-правової відповідальності за правопорушення, які мають місце у вказаній сфері, набувають нового змісту та потребують детального розгляду. Оскільки вказаний нормативно-правовий акт запровадив суттєві зміни до механізму правового регулювання відповідальності за правопорушення у сфері відмивання доходів, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення, зазначена проблематика нині характеризується недостатністю досліджень як наукового,

так і практичного змісту. Водночас загальні положення адміністративної відповідальності за правопорушення у цій сфері були предметом дослідження В.Б. Авер'янова, А.І. Берлача, В.Т. Білоуса, С.А. Буткевича, О.Є. Користіна, М.М. Тищенко та ін.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження загальних положень адміністративної відповідальності у сфері порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення у зв'язку з останніми законодавчими змінами, а також визначення новел законодавства щодо адміністративної відповідальності у цій сфері.

Результати дослідження. Відповідно до п. 1 ст. 24 Закону особи, які винні у порушенні вимог цього Закону та/або нормативно-правових актів, що регулюють діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму чи розповсюдженню зброї масового знищення, несуть кримінальну, адміністративну та цивільно-правову відповідальність [1].

Легалізацію (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму чи розповсюдження зброї масового знищення в усьому цивілізованому світі визнано кримінальним правопорушенням, яке має негативний вплив та наслідки не тільки для економіки та фінансів окремо взятої країни, але й для світової спільноти взагалі. Держави домовились не тільки боротись з цим негативним явищем, але й запобігати йому.

Так, рекомендаціями FATF (Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей), а саме в Рекомендації № 35 у розділі «Санкції», зазначено, що «країни повинні забезпечити наявність ряду ефективних, пропорційних та переконливих санкцій, кримінальних, цивільних або адміністративних, що застосовуються до фізичних або юридичних осіб, яких стосуються Рекомендації 6 та з 8 по 23 і які не виконують вимоги щодо боротьби з відмиванням коштів або фінансуванням тероризму. Санкції повинні застосовуватись не тільки до фінансових установ та визначених нефінансових установ та професій, але й до їх директорів та вищого керівництва» [2].

Адміністративно-правові засоби реагування на порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму чи фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення сьогодні набувають все більшої ваги. Саме за допомогою адміністративно-деліктних норм здійснюється профілактика злочинності взагалі і адміністративних правопорушень зокрема. Одним із важливих аспектів адміністративного права, крім питань забезпечення ефективності адміністративно-правового регулювання шляхом запобігання та протидії правопорушенням у сфері легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, є питання притягнення винних суб'єктів до адміністративної відповідальності. Отже, поряд із засобами протидії та запобігання вчинення адміністративних правопорушень у зазначеній сфері стоїть питання ефективного механізму застосування до винних суб'єктів передбачених нормами права адміністративних стягнень за скоєні ними діяння.

Адміністративна відповідальність є одним з видів юридичної відповідальності. Слід зазначити, що на сьогодні єдиного законодавчо закріпленого терміна адміністративної відповідальності немає. Багатьма вченими адміністративна відповідальність розглядається як один з основних засобів правового захисту суспільних відносин, слугує однією з форм реагування держави на порушення встановленого порядку.

У широкому розумінні адміністративна відповідальність є правовідносинами між державою в особі уповноважених органів і суб'єктами права, які виникають між суспільством і державою, за точне і добросовісне виконання вимог, що містяться в нормах права [4].

Водночас у ст. 23 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) [3] зазначено, що адміністративне стягнення є мірою відповідальності і застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами.

Отже, ми можемо стверджувати, що адміністративна відповідальність – це застосування уповноваженим органом (посадовою особою) за вчинення адміністративного проступку адміністративних стягнень до особи – правопорушника.

Підставою для застосування адміністративної відповідальності є порушення суб'єктом не лише норм адміністративного права, але й норм інших галузей права. Водночас основні правові підстави адміністративної відповідальності за правопорушення у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, безперечно, зазначені в Законі та КУпАП, тому можна зробити висновок, що законодавчими актами, які встановлюють адміністративну відповідальність за правопорушення у досліджуваній сфері, можуть бути й нормативно-правові акти, які регламентують інші галузі права.

Розгляд справ про адміністративні правопорушення у згаданій сфері та у порядку, встановленому КУпАП, покладається на суди (ст. 221 КУпАП) за наслідками розгляду протоколів про адміністративні правопорушення, які складаються уповноваженими посадовими особами суб'єктів державного фінансового моніторингу.

Також адміністративні стягнення за правопорушення, передбачені нормами Закону, накладаються безпосередньо посадовими особами суб'єктів державного фінансового моніторингу в порядку, встановленому Законом та іншими нормативно-правовими актами.

Згідно із законодавством необхідною підставою для притягнення до адміністративної відповідальності суб'єктів, які вчинили правопорушення в цій сфері, є наявність законодавчо визнаного факту правопорушення та правосуб'єктності.

Водночас в ст. 24 КУпАП наведено перелік адміністративних стягнень, які можуть застосовуватися до осіб, винних у вчиненні адміністративних проступків. Однак цей перелік стягнень не є вичерпним.

В ч. 2 ст. 24 КУпАП передбачено, що законами України може бути встановлено й інші, крім зазначених у цій статті, види адміністративних стягнень. Так, прикладом застосування адміністративної відповідальності за порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення в іншому, ніж КУпАП, порядку може бути ст. 24 Закону [1], якою також передбачаються відповідні адміністративні санкції за порушення вимог законодавства у сфері фінансового моніторингу.

Зміст адміністративних стягнень полягає в обмеженні або позбавленні порушників певних прав, благ [5, с. 297]. Зважаючи на це, за вчинене порушення у сфері, що досліджується, особа або позбавляється якогось суб'єктивного права, наприклад, тимчасове відсторонення від займаної посади (ч. 6 ст. 24 Закону), або на неї покладаються спеціальні «штрафні» санкції, передбачені ч. 3 та ч. 4 ст. 24 Закону, а також ст. 166-9 КУпАП (порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення) та ст. 188-34 КУпАП (невиконання законних вимог посадових осіб суб'єктів державного фінансового моніторингу).

Особами, щодо яких можуть бути складені протоколи про адміністративні правопорушення та застосовані адміністративні стягнення, можуть бути посадові особи суб'єктів первинного фінансового моніторингу, члени ліквідаційних комісій, ліквідатори або уповноважені особи Фонду гарантування вкладів фізичних осіб та посадові особи підприємств, установ, організацій, громадяни – суб'єкти підприємницької діяльності, які не є суб'єктами первинного фінансового моніторингу.

Відповідно до законодавства суб'єкти первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, не є суб'єктами юридичної відповідальності. У свою чергу, питання притягнення таких суб'єктів до адміністративної відповідальності згідно з нормами КУпАП має невизначений характер та є предметним питанням для подальшого дослідження.

Така невизначеність пов'язана з тим, що, на відміну від ч. 1 та ч. 2 ст. 166-9 та ст. 188-34 КУпАП, де суб'єкти адміністративної відповідальності визначені чітко, ч. 3

ст. 166-9 КУпАП таких суб'єктів не визначає. Так, за розголошення в будь-якому вигляді інформації, що відповідно до закону є об'єктом обміну між суб'єктом первинного фінансового моніторингу та центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, або факту її подання (одержання) особою, якій ця інформація стала відома у зв'язку з її професійною або службовою діяльністю, тягне за собою накладення штрафу від 300 до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Однак, аналізуючи зазначену норму, можна припустити, що суб'єкти первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, також можуть належати до суб'єктів, щодо яких може бути складено протокол про вчинення адміністративного правопорушення, визначеного ч. 3 ст. 166-9 КУпАП, тільки необхідно обґрунтувати факти розголошення або її подання (одержання).

В ч. 2 ст. 24 Закону визначається окремий вид адміністративних санкцій щодо юридичних осіб, які здійснювали фінансові операції з легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму чи розповсюдження зброї масового знищення, які можуть бути ліквідовані за рішенням суду. Ліквідація юридичної особи, яку визнано винною у порушенні законодавства в указаній сфері, прямо передбачена нормами Закону України «Про боротьбу з тероризмом» від 20 березня 2003 року № 638-IV [6].

Відповідно до вказаної норми організація, відповідальна за вчинення терористичного акту та визнана за рішенням суду терористичною, підлягає ліквідації, а належне їй майно конфіскується. У разі визнання судом України, в тому числі відповідно до її міжнародно-правових зобов'язань, діяльності організації (її відділення, філії, представництва), зареєстрованої за межами України, терористичною, діяльність цієї організації на території України забороняється, її українське відділення (філія, представництво) на підставі рішення суду ліквідується, а належні йому майно і майно зазначеної організації, яке знаходиться на території України, конфіскуються.

Характеризуючи безпосередньо штрафні санкції як ще один вид адміністративних стягнень, які застосовуються за вчинення правопорушення у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, їх досить детально визначає ч. 3 ст. 24 Закону та встановлює їх градацію.

Водночас, порівнюючи норми Закону і Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму» від 28 листопада 2002 року № 249-ІІ, який втратив чинність (далі – Закон № 249-ІІ), бачимо, що ч. 3 ст. 24 чинного Закону змінила диспозитивні норми Закону № 249-ІІ попередньої редакції на імперативні норми. Так, в ч. 3 ст. 23 Закону № 249-ІІ було зазначено, що в разі невиконання (неналежного виконання) суб'єктом первинного фінансового моніторингу вимог цього Закону та/або нормативно-правових актів на нього в установленому законом порядку може бути накладено штраф. На противагу цій нормі, ч. 3 ст. 24 чинного Закону визначає, що в разі невиконання (неналежного виконання) суб'єктом первинного фінансового моніторингу вимог цього Закону, інших нормативно-правових актів, що регулюють діяльність у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, до нього застосовуються штрафні санкції.

Розмір штрафних санкцій залежить від правового статусу суб'єктів первинного фінансового моніторингу, щодо яких застосовується адміністративна відповідальність. Так, якщо суб'єкт первинного фінансового моніторингу не є юридичною особою, то Закон визначає один розмір штрафних санкцій. Однак для всіх інших суб'єктів первинного фінансового моніторингу (юридичних осіб) розмір штрафних санкцій є іншим – збільшеним.

Диференціація штрафних санкцій щодо суб'єктів – юридичних осіб та суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, не позбавлена змісту, але має певні недоліки. Так, фінансові можливості нотаріуса та аудиторської компанії, як пра-

вило, суттєво різняться, а отже, і рівень їх відповідальності має бути різним. Однак з точки зору практики, така логіка не має змісту у випадку, коли невелика кредитна спілка значно поступається за рівнем доходів успішному приватному нотаріусу, що в результаті може призвести до викривлення норм, які визначають штрафні санкції за порушення законодавства в аналізованій сфері.

Водночас в ч. 5 ст. 24 Закону визначено, що в разі виявлення двох і більше будь-яких повторних порушень, вчинених суб'єктом первинного фінансового моніторингу, до нього додатково може бути застосовано санкцію у вигляді анулювання ліцензії або іншого спеціального дозволу на право провадження певних видів діяльності. Така санкція відповідає міжнародним Рекомендаціям FATF № 27 від 2012 року.

Варто наголосити на тому, що ч. 6 ст. 24 Закону визначає ще один специфічний вид адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень у вказаній сфері, а саме суб'єкт державного фінансового моніторингу може відповідно до закону прийняти рішення про застосування до суб'єкта первинного фінансового моніторингу санкції у вигляді тимчасового відсторонення такої посадової особи від посади до усунення порушення.

Водночас норми ч. 7 ст. 24 Закону закріплюють новий вид санкцій, який стосується банків та філій іноземних банків, який не визначав Закон № 249-П. Він полягає в застосуванні заходів впливу відповідно до порядку, визначеному Законом України «Про банки і банківську діяльність» та нормативно-правовими актами Національного банку України у разі порушення банками, філіями іноземних банків вимог цього Закону, нормативно-правових актів Національного банку України.

Законом також встановлено шість груп правопорушень, за фактом вчинення яких на суб'єктів первинного фінансового моніторингу накладаються відповідні штрафні санкції, при цьому кожна група містить окремо визначені і часто не пов'язані між собою елементи.

Першу групу штрафних санкцій становлять санкції, закріплені у п. 1 ч. 3 ст. 24 Закону, яким встановлено, що за порушення вимог щодо ідентифікації, верифікації, вивчення клієнтів (осіб) у випадках, передбачених законодавством, застосовується штраф у розмірі до 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а для суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Видається цікавим те, що ідентифікація, верифікація, вивчення клієнтів (осіб) здійснюються в порядку, визначеному законом, тоді як відповідальність за порушення цього порядку встановлюється законодавством.

Слід зазначити, що поняття законодавства є значно ширшим від поняття закону, оскільки включає в себе не лише закон, а й інші нормативно-правові акти. Загальні вимоги щодо ідентифікаційної процедури закріплені в ст. 9 Закону, тоді як обов'язок проведення ідентифікаційної процедури визначений у ст. 6 Закону. Ще однією складовою цієї групи є встановлення відповідальності за порушення процедури вивчення клієнтів, яка передбачена п. 5 ч. 1 ст. 1 Закону.

Другу групу штрафних санкцій визначено в п. 2 ч. 3 ст. 24 Закону, яка встановлює, що за невиявлення, несвоєчасне виявлення та порушення порядку реєстрації фінансових операцій, що відповідно до законодавства підлягають фінансовому моніторингу, застосовується штраф у розмірі до 800 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а для суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Ця група складається з таких елементів: невиявлення або несвоєчасне виявлення фінансових операцій, які згідно із Законом підлягають фінансовому моніторингу (обов'язок щодо такої діяльності встановлений п. 3 ч. 2 ст. 6 Закону); порушення порядку реєстрації фінансових операцій, що відповідно до законодавства підлягають фінансовому моніторингу (обов'язок такої реєстрації визначений п. 5 ч. 2 ст. 6 та ч. 1 ст. 12 Закону).

Третя група характеризується штрафними санкціями у розмірі до 2 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а для суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів грома-

дзя за неподання, несвоєчасне подання, порушення порядку подання або подання спеціально уповноваженому органу недостовірної інформації у випадках, передбачених законодавством. Обов'язок здійснення діяльності, за невиконання якої застосовується вказана група штрафних санкцій, визначений ч. 2 ст. 6 Закону, а також ст. ст. 12, 25 та 26 Закону.

Четверту групу штрафних санкцій становлять санкції, що застосовуються за порушення порядку зупинення фінансової (фінансових) операції (операцій) – у розмірі до 2 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а для суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. У п. 17 та 18 ст. 6 Закону зазначено, що суб'єкти первинного фінансового моніторингу за дорученням спеціально уповноваженого органу (Держфінмоніторинг), наданим з метою виконання запиту уповноваженого органу іноземної держави, зобов'язані зупинити проведення або забезпечити моніторинг фінансової операції відповідної особи в установленому законодавством порядку, а також за рішенням спеціально уповноваженого органу, наданим з метою зупинення фінансової операції (фінансових операцій) як такої, що може бути пов'язана з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму чи фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення, зупинити проведення або забезпечувати моніторинг фінансової операції (фінансових операцій) відповідної особи в установленому законодавством порядку.

До п'ятої групи штрафних санкцій належать санкції, які застосовуються за неподання, подання не в повному обсязі, подання недостовірної інформації/документів, подання копій документів, у яких неможливо прочитати всі написані в них відомості, на запит суб'єкта державного фінансового моніторингу, необхідних для виконання ним функцій з державного регулювання і нагляду відповідно до цього Закону, або втрату документів (у тому числі інформації про рахунки або активи) у розмірі до 2 000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а до суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Обов'язки суб'єктів первинного фінансового моніторингу щодо здійснення визначеної діяльності встановлені п. 13 та 15 ч. 2 ст. 6 Закону.

Шоста група штрафних санкцій застосовується за порушення обов'язків, визначених цим Законом та/або нормативно-правовими актами у сфері запобігання і протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення та не зазначених в абз. абз. 2–6 ч. 3 ст. 24 Закону, – у розмірі до 300 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а для суб'єктів первинного фінансового моніторингу, які не є юридичними особами, – у розмірі до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Тобто до цієї групи увійшли всі інші адміністративні правопорушення, які вчиняються суб'єктами первинного фінансового моніторингу в аналізованій сфері та санкції, які не визначені попередніми п'ятьма групами.

Висновки. Таким чином, наявні норми, які регулюють питання адміністративної відповідальності суб'єктів, винних у вчиненні адміністративного правопорушення у сфері запобігання і протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, складають основу системи боротьби з правопорушеннями у вказаній сфері. Законодавчі акти, які встановлюють адміністративну відповідальність і які розглядалися у роботі, становлять комплексну систему регулювання та удосконалення усіх сфер суспільних відносин, які визначають діяльність суб'єктів державного фінансового моніторингу, правоохоронних органів та судів в аналізованій сфері. Прийняття ефективних та прогресивних норм Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» та їх однозначне для всіх суб'єктів правовідносин, визначених цим Законом, застосування повинно стати дієвим механізмом протидії правопорушенням у регульованій законом сфері, спрямованим на захист прав та законних інтересів громадян, суспільства та держави, забезпечення національної безпеки України та притягнення винних осіб до передбаченої законом відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення : Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1702-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 50–51. – С. 3250. – Ст. 2057.
2. Міжнародні стандарти з протидії відмиванню доходів та фінансуванню тероризму і розповсюдженню зброї масового знищення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://10.200.205.205/content/file/Site_docs/2012/22.03.2012/1.pdf.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073-X // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1984. – № 51. – Ст. 1122.
4. Берлач А.І. Адміністративне право України : [навч. посіб. для дист. навч.] / А.І. Берлач. – К. : Ун-т «Україна», 2005. – 472 с.
5. Колпаков В.К. Адміністративне право України : [підручник] / В.К. Колпаков. – К. : Юрінком Інтер. 1999. – 736 с.
6. Про боротьбу з тероризмом : Закон України від 20 березня 2003 року № 638-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 25. – Ст. 180.

ВЛАСЕНКО О. Г.,
аспірант кафедри адміністративного
та господарського права
(Запорізький національний університет)

УДК 351.74:342.922

**ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕФОРМУВАННЯ НАДАННЯ
АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ЩОДО ОТРИМАННЯ
ПАСПОРТНИХ ІD-КАРТОК ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ**

Наукова стаття присвячена висвітленню правового регулювання реформування надання адміністративних послуг щодо отримання паспортних ІD-карток громадянина України. Пропонуються шляхи покращення механізму надання зазначеної послуги, а саме: реорганізація державного підприємства «Документ» шляхом передачі функцій іншим юридичним особам; прийняття законодавчих актів щодо встановлення єдиного розміру плати; спрямованість державної політики щодо децентралізації функцій в сфері надання адміністративних послуг тощо.

Ключові слова: адміністративна послуга, ІD-картка, паспорт України, послуга, публічна послуга.

Научная статья посвящена изучению правового регулирования реформирования предоставления административных услуг по поводу получения паспортных ІD-карт гражданина Украины. Предлагаются пути улучшения механизма предоставления указанной услуги, а именно: реорганизация государственного предприятия «Документ» путем передачи функций другим юридическим лицам; принятие законодательных актов по поводу установления единого размера платы; направленность государственной политики по децентрализации функций в сфере предоставления административных услуг и т. д.

Ключевые слова: административная услуга, ІD-карта, паспорт Украины, услуга, публичная услуга.

